

במדינה

ערבים

לא רוצים מתנדבים

ערבי תושב רמת-השרון יעתור לבג"ץ משום שהמישמר האזרחי אינו מוכן לקבל אותו כמתנדב.

מוזה שנתיים מבקש סאליס נאסר, ערבי ישראלי, בעל מיסעדה בהרצליה, לשרת במישמר האזרחי במקום מגוריו, רמת-השרון.

עד עכשיו לא קיבל תשובה חיובית או שלילית.

בתחילה לא התלהבו כליכך לענות, ורק אחרי מיכתבים נישנים וחוזרים הציעו לו משהו שחשבו שיספק אותו. הם שלחו אותו למיגור הערבי. הוא לא הסכים בטענה שהוא תושב רמת-השרון, ורו, וברצונו לשרת בעיר מגוריו.

סאליס נאסר (34), נשוי ואב לשישה ילדים, הוא יליד כפר טורען בגליל. כיום הוא תושב רמת-השרון.

אביו, שלא יכול היה לפרנס מיש"פהה גדולה בת 11 אחים ואחיות, נאלץ להיעזר בו לפרנסת הבית. סאליס הציע, שלא אהב במיוחד את הלימודים ואת בית-הספר, מצא את עצמו מחוץ ללימודים, מחפש עבודה במיסעדות של תל-אביב.

מגיל 14 הסתובב בין המיסעדות, שטף כלים, היה מלצר וטבח. עבר 17 שעות ויותר ביום, עד שהחליט להיות עצמאי, בעל מיסעדה משלו. "20 שנה שאני מחוץ לכפר, תמיד עם יהודים, ואף פעם לא הרגשתי כלי כן קשה ומקופח כמו היחס שקיבלתי מהמישמר האזרחי. לא רצו אותי משום שאני ערבי".

"מאז שעזבתי את הכפר אני חי בחברה יהודית ויש לי חברים יהודים, ואף פעם לא הזכירו לי שאני ערבי". מרוע הוא מתעקש? "אני רוצה להתנדב למישמר האזרחי כי זאת המדינה שבה אני חי, וצריך לתת גם את החובות".

לטענתו, מתלוננים כל הזמן על כך שהערבים לא נותנים את חלקם בחובות המוטלות על כל אזרח. כעת, כשיש מי שמוכן ורוצה לתת, לא מורכבים לקבלו, ורוחים אותו בתירוצים שונים, מציעים שילך ליפו, מציעים שיחפש איזה ישוב ערבי.

הוא מוכן לקבל את זה שהטיפול בענייניו לוקח הרבה זמן, והוא מבין גם שזה בגלל היותו ערבי, וייקח הרבה זמן לברוק אותו. אבל זה לא אומר שצריך להתעלם מקיומי כאדם ולתת לי להתמין חודשים רבים על כל מיכתב בקשה. לי אין עבר פלילי ולא עבר ביטחוני, תיק נקי. אז כמה זמן אפשר לחכות? כעת החליט, שנמקרה של רחיה נוספת, או תשובה שלילית, הוא יעתור לבג"ץ על אי-קבלתו למישמר האזרחי במקום מגוריו.

שרות קודם. אנשי המימסטררה ברמת-השרון הודיעו שלא הם האחרים ראים למריניות, אלא יש לברר את העניין עם דובר מימסטררת-תל-אביב. בלישכת דוברת מימסטררת תל-אביב אמרו שהמוסמכים לכך נמצאים בירו שלים. שם נאמר שיש הרבה מבני המיעוטים המתנדבים למישמר האזרחי. רחי, כעיקרון, הגוף מעוניין וגם מאפשר לכל אזרח ישראלי להתנדב, אם עמד בשלושה קריטריונים: עבר פלילי נקי, תחקיר ביטחוני ושרות קודם בצבא או כל שרות לאומי אחר.

הדובר המימסטרתי חשף, אולי מבלי להבין מה הוא אומר, את הבעיה במלוא חומרתי: התנאי השלישי — שרות קודם בצבא, הוא הפאטנט הישראלי המקובל להפלות בין יהודים לערבים, בכל תחום שהוא, מבלי לקרוא לגידי ענות בשמה.

אבל במיקרה המיוחד של נאסר זה גם נשמע כמו בדיחה תפלה: כשהיית בן 18, לא ציוונו עליך להתייצב לשרות בצבא — לכן, כעונש על כך, לא נרשה לך היום להתנדב.

אשר כרנון

לאה עוזיאל בפתח הבר השרוף

בכל יום אני מגיעה לבר ויושבת בפתח".

הוא מתגורר. "אני מציע 10 אלף דולר למי שיגלה את המצייתים" הכריז. "אני ממש דואג לאמא שלי. ביקשתי ממנה שתבוא אליי לארצות-הברית לנוח, אבל היא לא מסכימה בשום פנים ואופן. היא אומרת שהיא לא יכולה להיות רחוקה מהבן, שהיא חייבת להיות קרובה אליו. אני מפתח שמי שהצית את הבר יפגע בה פיסי".

מראות מנופצות

לאה גם היא מפוחדת, חיה בחשש. "מאז ההצתה אני מפחדת מכל רעש. מפחדת לישון לבר". היא גם מפחדת לגלות את גילה המדוייק. "אולי טייג ישמע את הגיל שלי וישתמש בזה נגדי. הוא יגיד לשופט — היא ממילא זקנה. בשביל מה היא צריכה את הבר?". בגלל הפחד, היא סירבה להתראיין עד היום. "פנו אליי המון עיתונאים. אבל חוץ מגלי צה"ל, לא הסכמתי לדבר. אני פוחדת ממה שהמצייתים יעשו לי אם הם יקראו את הכתבה". עוד סיבה לסירובה לעיתונאים הרבים שפנו אליה: קשה לי לדבר על כל מה שקרה.

הצרות באו בצורות: דויד

טייג תובע לפנות את הבר.

מישהו שרף את הבר פעמיים

קשה לי נפשית. אני לא מסוגלת לספר את הסיפור שוב ושוב, כי אני פשוט לא עומרת בזה". מאז ההצתה השניה נמצאת עוזיאל רוב שעות היום בכאר. היא יושבת בין ההריסות ומסתכלת בעצב סביבה. שוטר שעובד במקום בניית-מימסטררה צועק לה מהרחוב: "לולה, מה שלומך, איך את מרגישה?" היא עונה לו בקול שבור: "איך אני יכולה לרגיש? בוא ותראה בעצמך?" השוטר ממשיך לדרר כו.

"אני לא יודעת מה לעשות מרוב צער. הנה המראות, קריסטל מיוחד מבלגיה, עכשיו הן מנופצות. והמנורה הזאת, אני זוכרת כשקניתי אותה. פה היה הבר המפואר ביותר. מה נשאר ממנו פיה. רק פיה". **שי כרם**

על השריפה בבר, שאירעה לפני חודש, היא מספרת:

גמרתי את העבודה והלכתי ברגל הביתה, כמו בכל ערב. הגעתי הביתה בשעה 2 וחצי, וכמה דקות אחר-כך שמעתי צילצולים חזקים בדלת. בפתח עמד שוטר ואמר לי: "הבר שלך נשרף".

רצתי כמהירות לבר כשכותונתי לילה עליי, וראיתי את האש שיוצאת מהחלונות. לא ידעתי מה קורה איתי. ממש נכנסתי להיסטריה, תפסתי את הראש בין הידיים והתחלתי לצעוק. ראיתי איך הדבר הכי יקר לי הולך ונשרף. הרגשתי שאני עומדת להתע-לף, שכל החיים שלי הולכים ונגמרים. אנשים התחילו להתאסף ברחוב וניי-המו אותי. אמרו לי: "מזל שאת לא היית כפנים כשהאש התחילה".

שבועיים אחרי הפעם הראשונה נש-רף הבר שוב. מחקירת המימסטררה התברר שהמקום הוצת. המקום לא היה מבו-טח, כי חברות הביטוח לא מסכימות ל-כט פאבים.

הבר נמצא בכניין בדמי-מפתח. כמ-שך כל השנים לא היו שום בעיות עם אף-אחר. אף פעם לא היתה כאן המי-ש-טרה, ואף פעם לא רבתי עם איש. לפני שנתיים קנה את הבניין רויד טייג. בעל מלון הילטון. הוא רוצה לפ-

מסתכלים בפליאה על הקשישה היו-שבת בפתח הבר. "מי שמכיר אותי אומר לי: 'לולה' הלוואי שלכולם תהיה בריאות כמו שלך" אומרים לי את זה כי מאז שכעלי מת, במשך עשר שנים לא היה ערב אחר שלא כאתי לבר. כל ערב אני כאן. אם אני חולה, או אני נחה ביום ובאה הנה כלילה. ככל מצב אני באה.

"תמיד כשאנשים מחמיאים לי על הגיל, אני משתיקה אותם, שלא יעשו לי עיו-הרע".

על מועדוני-חשפנות אחרים, הפך-עלים היום, אומרת עוזיאל: "לא בני-קיתי בהם. אבל כל בעלי המועדונים ביפו, כליף, נובמבר וקארוון, לפני שפתחו אותם, באו לכאן, אליי לבר, כדי ללמוד".

ללא ביטוח

לפני שנתיים הוצג בארץ סרטו של עמוס גוטמן, ששמו כשם הבר, בר 51. מאז הקרנת הסרט הפך המקום לנושא-שיחה גם בקרב הצעירים, שלא ידעו את ימיו המפוארים של המקום.

עוזיאל מגלה כי את הסרט כלל לא צילמו בבר שלה: הם צילמו כאן, מחוץ לבר, את השלט שלי. האנשים שעשו את הסרט ביקשו ממני לצלם גם בתוך הבר, אבל לא הסכמתי.

"החשפניות והזמר אמרו לי, שאם יצלמו את הסרט אצלנו זה יקח הרבה זמן, ובכל הזמן הזה לא יבואו מבקרים וזהם לא תהיה פרו-נסה. הם ביקשו ממני לא להסכים. בגללם אמרתי לאלה מהסרט שלא יצלמו אצלי. הם ניסו לשכנע אותי ולבקש שוב ושוב, והם אמרו שהבר הזה מיוחד, שיש בו אורחה והוא ישן והוא מתאים לסרט. בסוף הם צילמו במקום אחר".

גם לבעלת הבר בסרט קוראים לולה, כשמה של לאה עוזיאל כפי ידעיה. אבל עוזיאל אינה מוצאת דמיון ביניהן:

"מאוד נהניתי מהסרט, אבל הוא לא מתאר את מה שקורה כאן באמת. אחת מהשחקניות בסרט, עדה טל, עבדה אצלי לפני שנים בתור חשפנית, רק אחר-כך היא הלכה לקריירה של סר-טים. פה רווקא היא לא היתה חשפנית כליכך טובה..."

11. בעלי היה עומד בפתח לבוש בחליפה, והיה נראה כזה גבוה ויפה... הייתי נכנסת פנימה, רואה את האנשים המבלים, וזה עשה לי כליכך טוב על הלב. זה עשה לי את האושר הכי גדול בעולם.

את הויכרון הזה, של האנשים שמבלים ונהנים בבר, אני לא אשכח אף פעם. אני אקח אותו איתי לקבר".

חשפניות נשואות

בכשנולדו לזוג עוזיאל שני ילדים, הם המשיכו לנהל את הבר כרגיל. הייתי משכיבה את הילדים לישון ואחר כך באה לבר. זה נכלל לא הפריע להם שההורים שלהם מנהלים בר עם מופעי-חשפנות. להיפך, הם היו מתגאים בבית-הספר שהם הבנים של בר 51. זה היה מושג כתל-אביב, כולם ידעו מה זה בר 51.

לפני עשר שנים נפטר בעלה מהת-קף-לב. לאה עוזיאל החליטה להמשיך לנהל את הבר לברה.

וכך, במשך 10 שנים ניהלה את בר 51 לברה, בלי שותפים. אשה בת יותר מ-70, שעמרה מרי ערב בפתח הבר, גנתה רמי-כניסה ואף סילקה את מי שלא נראה לה. היא גם זו שאירגנה את התוכנית האמנותית, ועליה גאוותה: "אני אירגנתי את הכל לבר. חשפ-ניות, זמר, מתופף, אני מעסיקה רק שלא נשואות שצריכות לעזור כפר-נסת המישפחה. רק אלה עבדו אצלי כחשפניות".

נכון, הקהל של היום זה לא כמו הקהל של פעם. הרמס ירדה, למרות שהשתדלתי שלא תרד. אבל גם כומון האחרון הכנסתי רק אנשים שנראים בסדר. אם היה בא שיכור, אני לא נותנת לו להיכנס. הייתי אומרת: מצטערת, זה ערב סגור, אין כניסה.

אף פעם לא הצטרכתי להזמין מימסטררה. אנשים תמיד נתנו לי כבוד, ואם לא נתתי למישהו להיכנס, הוא מייד הלך בלי לעשות בעיות.

"איך אני יודעת את מי להכניס ואת מי לא? אחרי 35 שנים יש טבעי-עין על אנשים".

עוזיאל מספרת שאנשים זרים תמיד

